

אמרי שפר "תכו"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך" ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשי הקשר שלכם או כתובות של מעוניינים בעלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אך הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

אומרים העולם או חברותא או מיתותא, דהיינו אם אין חברים לאדם נוח לו למות (תענית דף כג. א.)

אומר רבנו ה'בן איש חי' זיע"א: למה מדליקים בערב שבת שתי נרות? התשובה: לגבר יש רמ"ח אברים ולאשה יש רנ"ב וביחד הם 500 איברים. ולכן מדליקים נר ועוד נר שעולים יחד בגימטרייה 500 ובכך מצהירים האיש והאשה שכל האברים משועבדים לקב"ה. וזה התיקון לחטא עץ הדעת שבו היה חסר השעבוד לקב"ה.

אחרי עליה גדולה, כגון במוצאי יום כפורים, אחרי שהאדם התקדש במשך כל הימים הנוראים, אם עושה מעשה שאינו נכון, מיד עושה את עצמו חולין. לכן קבעו חז"ל שמיד במוצאי יו"כ יתחיל אדם בבניית הסוכה, מפני שאם עושה מעשה מצוה לאחר יו"כ הרי הוא נשאר בקדושתו ואינו נעשה חולין. ולא דוקא אחרי יו"כ, אלא אחרי כל מעשה מצוה שהאדם מתקדש בו, כגון אחרי תפילה, אחרי שבת, צריך ליזהר במעשה שהולך לעשות, שח"ו לא יעשה את עצמו חולין. (שיעורי חומש – רבי שלמה וולבה)

אילו לא היה נח מקטני אמונה הוא היה מבין שאם הקב"ה אמר לו שיבוא מבול הרי שבודאי גלוי וידוע לפניו שלא יעשו בני הדור תשובה, אולם הוא היה מ'קטני אמונה' כאמור... הוא לא היה מסוגל לקבל אפשרות שכזו, שבני דורו לא ישובו בתשובה גם בראותם את הסכנה מתקרבת אליהם בצעדי ענק, ועל כן נכנס אל התיבה רק ברגע האחרון ממש – כאשר דחקהו המים לכך! (מקדש הלוי – רבי יוסף צבי דינר)

אינו דומה לימוד אדם לעצמו כלימודו מזולתו, כי לימודו מזולתו מתקיים בידו ומתברר יותר, ואפילו היה כמוהו בחכמה או פחות ממנו (רמב"ם פירוש המשניות אבות פרק א משנה ו עשה לך רב).

אַלְהַ תּוֹלְדֵת נַח נַח אִישׁ צְדִיק תָּמִים הִיא בְּדוֹתָיו (ו, ט) יש מרבתינו דורשים אותו לשבח וכו', ויש שדורשים אותו לגנאי וכו' (רש"י). כלפי הדורשים לשבח כותב רש"י 'יש מרבתינו', אבל בדורשים לגנאי כותב רש"י 'יש שדורשים', ולא כתב 'מרבתינו', כי רבותינו - תלמידי חכמים ויראים, כולם דרשו רק לשבח, ואילו הדורשים לגנאי לא היו מרבתינו, אלא פחותי ערך שבדור. (דברי ישראל, מודז'ין)

אלה תולדות נח, נח. אמרו חז"ל 'אם תעזבני יום, יומיים אעזבך', שהעוזב את התורה ליום נמשך מזה עוד יום. וזה אלה תולדות נח - התולדה והתוצאה של המנוחה מדברי תורה שזה מביא עוד נח. (רב ייבי)

אלה תולדות נח – תולדותיהם של צדיקים אלו מעשיהם טובים. ואמר הרבי ר' בונם מפרשיסחא שבשמים ישנם כמה שערים, והשער של ילדים נמצא ליד השער של גמילות חסדים, וכשהשער של הילדים סגור רח"ל, כשנמצאים בשער של גמ"ח קען מען זיך אריין כאפען אין די טויעהר פון קינדער. (לבם של ישראל)

אלפרד נובל המציא את הדינמיט, וכשהכיר שזה עלול להרוס את העולם, יסד את פרס "נובל" לשלום ולעוד הישגים, בכדי לעשות "תשובה" על מה שעשה בלי לראות את הנולד. שוב, מעשה לריק!

אמירת 'שנים מקרא ואחד תרגום' היא חובה הלכתית מוחלטת על כל יהודי, מבלי כל אפשרות להתחמק ממנה. לא סגולה, לא מנהג, לא קבלה טובה ולא משהו השמור לבני תורה. חובה. גמורה-גמורה.

אם נשאל יהודי, האם מחר בבוקר השמש תזרח? הוא יענה: "ודאי שהיא תזרח". "מדוע"? נוסיף ונשאלהו. "כי אתמול היא זרחה וגם שלשום היא זרחה", תהיה התשובה. והאמת אינה כך! אנו יודעים שהשמש תזרח מחר בבוקר רק מפני שכתוב בתורה "יום ולילה לא ישבותו", ולא משום שאתמול ושלשום זרחה השמש. לולי הפסוק הזה לא היה לנו כלל בטחון שמחר בבוקר תזרח השמש. אך מאחר וכך נכתב בתורה, יודעים אנו בבירור שמחר בבוקר השמש תזרח. כך יהודי צריך לחיות!. (בשם החפץ חיים זצ"ל)

אמר הבעש"ט זצ"ל: כאשר רוצים להעניש את האדם, נוטלים הימנו את מידת הבטחון.

אמר הרבי הזקן מטשארטקוב, שההבדל בין חכמת ישראל לחכמת הגויים נרמזים בשני פסוקים. כתיב ח'ילו מ'פניו כל ה'ארץ, ר"ת חכמה, וזהו חכמת ישראל. וכתוב כ"י מ'לאה ה'ארץ ח'מס, ר"ת חכמה, וזהו חכמת הגויים. (מעדני יוסף)

אנו אומרים בברכת המזון "ונא אל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם כו' כי אם לידך". לכאורה כל מה שמגיע לאדם אינו בא ישר מאת הקב"ה, הרי גם במסחר הפרנסה מגיעה דרך בני אדם, שאנשים קונים ממנו ועל ידי זה מצליח בעסקיו? אלא הבקשה היא שלא נצטרך להגיע ל"מתנת בשר ודם" אלא נתפרנס ע"י מסחר, שמה שבא לנו דרך מסחר נחשב כמו שמקבלים מידו של הקב"ה. (שיעורי חומש – רבי שלמה וולבה)

אנו נתונים כל חיינו בעיצומה של משימה, ותפקיד נכבד מוטל על שכמנו! אמנם אנו יכולים לישון ולאכול, אולם גם אכילתנו ושנתנו אינן אלא בכדי לאפשר לנו לעמוד בתפקיד הנכבד המוטל עלינו! בכל רגע ורגע מימי חיינו - עלינו לבחון ולברר: מה מצפה מאיתנו הקב"ה ומה עלינו לעשות, שכן אם נאחר ולו ברגע את השלמת התפקיד שהוטל עלינו עלולים אנו להתבע ולהענש בחומרה! (מקדש הלוי, רבי יוסף צבי הלוי דינר)

בדברי חז"ל רואים אנו בכמה מקומות, "בהדי כבשי דרחמנא למה לך". האדם אינו צריך לעשות חשבונות כאלו ואחרים. צריך לעשות את ההשתדלות. את כל מה שבכוחו לעשות. אתה

רואה שעומד להיות מבול, שכל האנושות עומדת על סף השמדה, התפילה להצלתם צריכה לפרוץ ממעמקי הלב, בלי חשבונות 'קרים' שכאלו, האם יועיל או לא יועיל. אתה תעשה את שלך, מה שביכולתך לעשות, והקב"ה ברחמיו יעשה את שלו.

בדורנו, צריך כל אחד להשקיע בכי ודמעות כדי שלא ישתנה המצב לרעה. בדור של תהפוכות מהירות כל כך, יש לחשוש מאירועים הקורים בפתע פתאום. ישנם הדואגים על המצב הכלכלי וישנם החוששים משינוי לרעה במצב הבטחוני, אלו "דמים" ואלו "דמים". אך יותר מכל צריך לדאוג ולחשוש מהמצב הרוחני. זכינו וילדינו גדלים ומתחנכים בישיבות וב"בית יעקב", אך חובתנו לזכור שהרבה דמעות של הדלקת נרות מושקעות בזה. התפילות והתהלים שאבות ואמהות בכו על עתידם של בניהם ובנותיהם, הן שעומדות לנו. תפקידנו לראות את העבר וללמוד ממנו על העתיד. באלו דמעות יצמחו ילדינו?

ברש"י: "ראיתי צדיק" - ולא נאמר צדיק תמים, מכאן שאומרים מקצת שבחו של אדם בפניו וכולו שלא בפניו". ולמה באמת אי אפשר להגיד את כל השבח בפניו? בפשטות אפשר להבין שהחשש הוא שהשומע יתגאה וזה יזיק לו. המשגיח ז"ל ביאר שזה נאמר גם על המשבת, ומשום חנופה. (שיעורי חומש - רבי שלמה וולבה)

דברי תורה נמשלו לברזל: מאי דכתיב "ברזל בברזל יחד" (משלי כז - יז) לומר לך מה ברזל זה אחד מחדד את השני, אף שני תלמידי חכמים מחדדים זה את זה בהלכה (תענית ז, א)

האמהות צריכות להיות מאושרות בילדיהן, ואפילו שרואות שהילד הוא שובב גדול, עליהן לשמוח, כי ילד שהוא שובב, בעזרת ה' לכשיגדל הוא יהיה גדול וחריף בתורה הקדושה!